

Ke slootvorbě proprií z hlediska centra a periferie

Pavel Štěpán

ABSTRAKT:

Příspěvek se zabývá vztahy mezi centrem a periferií apelativ na straně jedné a centrem a periferií proprií na straně druhé. Vychází ze skutečnosti, že propria sice z hlediska celku představují periferii slovní zásoby, avšak na slootvorné rovině jazyka zároveň vytvářejí svébytný, specifický subsystém (nazývaný obvykle parasystém). V rámci propriálního subsystému proto můžeme rozlišit propriální centrum a propriální periferii. Vztahy mezi centrem a periferií apelativ na straně jedné a centrem a periferií proprií na straně druhé nejsou přímočaré. Celá řada slootvorných prostředků (zpravidla sufixů), které jsou u apelativ zcela periferní (nebo se u nich dokonce nevyskytují vůbec), zaujímá ve slootvorném systému proprií centrální pozici; platí to jak o anoikonymech, tak o hypokoristikách. V chrématonymech patří mezi centrální slootvorné způsoby tvoření zkratkových pojmenování, se- tkáváme se u nich i s mechanickým krácením. Krácení je typické i pro hypokoristika. Odvozování od částí jmen a od zkrácených základů se vyskytuje jak u hypokoristik, tak u pomístních jmen.

KLÍČOVÁSLOVA:

onomastika, propria, apelativa, centrum, periferie, parasystém, sufixy

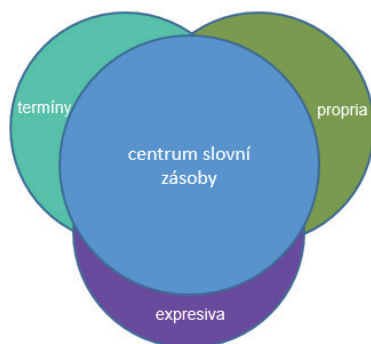
ABSTRACT:

The paper deals with the relationships between the centre and the periphery of common nouns, on the one hand, and the centre and the periphery of proper names, on the other hand. It is based on the fact that, though proper names represent the periphery of the vocabulary, on the word-formation level of the language they create a distinctive, specific subsystem (usually referred to as a parasystem). Within the proper-name subsystem we can thus distinguish between the proper-name centre and the proper-name periphery. The relationships between the centre and the periphery of common nouns, on the one hand, and the centre and the periphery of proper names, on the other hand, are not straightforward: a number of word-formation means (typically suffixes) that are peripheral in common nouns (or even completely absent) occupy a central position in the word-formation system of proper names; this applies both to anoikononyms and hypocoristics. In chrematonyms, the formation of acronyms belongs to the central modes of word-formation; clipping can be also found here. Abbreviation is typical for hypocoristics, while derivation from abbreviated bases is found both in hypocoristics and in anoikononyms.

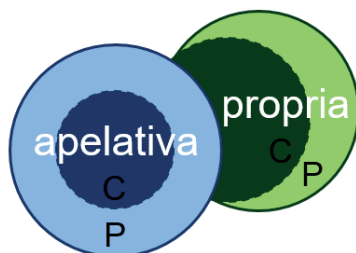
KEY WORDS:

onomastics, proper names, common nouns, centre, periphery, parasystem, suffixes

o. Specifičnost proprií, která plní v porovnání s apelativy zcela odlišné funkce, má v propriální sféře slovní zásoby vliv i na výběr jazykových prostředků, mezi nimi rovněž prostředků slootvorných (srov. též Šrámek 1999: 12). Propria a některá další specifická pojmenování, konkrétně termíny a expresiva, která plní v komunikaci určité specifické funkce, vytvářejí na pozadí základního systému apelativ sekundární slootvornou soustavu, tzv. parasystém (srov. Šlosar 1994: 152; Pleskalová 2016: 1290–1291). Na propriálním materiálu rozvinula parasystémovou teorii J. Pleskalová (1998, 2000).

Propria tvoří podle současné onomastické teorie tzv. druhou vrstvu jazyka (srov. Šrámek 1999: 12). Stejně jako další parasystémová pojmenování představují periferii slovní zásoby (srov. obr. 1). Na slovtvorné rovině jazyka však zároveň vytvářejí svébytný, specifický subsystém (nazývaný obvykle parasystém — viz výše). V rámci propriálního subsystému proto můžeme rozlišit **propriální centrum** a **propriální periferii** (srov. obr. 2). Na slovtvorné rovině zahrnuje propriální centrum slovtvorné prostředky a postupy v propriální sféře slovní zásoby produktivní, často se vyskytující, propriální periferii tvoří naopak slovtvorné prostředky neproduktivní, okrajové, řídké doložené. Vztahy mezi centrem a periferií apelativ na straně jedné a centrem a periferií proprií na straně druhé nejsou přímočaré: slovtvorné prostředky, které jsou v apelativní sféře periferní, mohou být v propriální sféře centrální (a naopak).

Vztahy mezi centrem a periferií apelativ na straně jedné a centrem a periferií proprií na straně druhé budeme v tomto příspěvku ilustrovat na několika příkladech ze tří různých tříd proprií, a to anoikoným (pomístních jmen), hypokoristik (neoficiálních podob rodných jmen) a chrématoným (jmen lidských výtvorů, zvláště pak výrobků a institucí). Ze všech příznaků příslušnosti k centru/periferii, jimiž jsou dle F. Čermáka (2016) frekvence, ne/produktivita, ne/příznakovost, a/typičnost, ne/pravidelnost, se soustředíme na frekvenci a produktivitu. Pro vymezení propriálního centra považujeme tyto příznaky za klíčové: v propriální sféře jazyka považujeme za centrální takový jev, který má vysokou frekvenci a zároveň vysokou produktivitu, přestože může jít o jev nepravidelný; typickým příkladem takového jevu je velmi rozšířená a zároveň značně produktivní tvoření od zkrácených propriálních základů.

1. ANOIKONYMA

1.1 V anoikonomech (pomístních jménech, tj. názvech neosídlených geografických objektů, zejména polí, luk, lesů, hor, vod a cest) se nezdá se setkáváme se slovtvornými prostředky (především sufixy), které jsou v apelativní sféře jazyka okrajové, ovšem v anoikonymickém parasystému zaujímají centrální pozici.¹

Typickým příkladem je sufix *-ačka*.² E. Slavičková (1975) ve svém retrográdním slovníku uvádí pouze následující apelativa utvořená sufixem *-ačka*, a to *zubačka, dolačka, kombinačka, bramboračka, rotačka, pravačka, levačka*; některá další, často příznaková apelativa utvořená tímto sufixem uvádí J. Šimandl (2016: 62–63), celkově je však jejich počet velmi malý. V pomístních jménech z území Čech zaznamenáváme cca 90 lexikálních jednotek utvořených sufixem *-ačka*; v rámci systému pomístních jmen tedy tento sufix zaujímá centrální pozici. Tento sufix slouží k odvozování jmen komunikací a pozemků od apelativ (tato pojmenování odrážejí určitou vlastnost: *Drnačka, Hřebenáčka, Pařezáčka*, případně vyjadřují posesivitu: *Poštministračka, Slouhačka*), od osobních jmen (vyjadřují posesivitu: *Baboračka, Vondračka, Batelačka, Makovačka*), od antroponym (Babor, Vondra, Batelka, Makovský), od jmen zeměpisných (*Kolíňačka, Pražačka, Veselačka, Malenačka* — komunikace vedoucí směrem do Kolína, Prahy, Vysokého Veselí, Malenovic), dále pak od adjektiv (*Dolňačka, Dlouhačka, Suchačka*) a číslovek (*Dvojačka*).³

Ještě výraznější příklad představuje sufix *-sko*. Tato přípona se v apelativní sféře české slovní zásoby téměř⁴ nevyskytuje (Šimandl /2016/ sufix *-sko* neuvádí), naopak v anoikonomech patří k sufixům centrálním, vysoce produktivním; v pomístních jménech z území Čech je doloženo více než 700 různých lexikálních jednotek utvořených sufixem *-sko* (včetně jeho rozšířené varianty *-ovsko*). Suffixem *-sko* se tvoří jména pozemků (méně často též místních částí), která vyjadřují vždy buď posesivitu, nebo lokalizaci. Daný sufix se připojuje k apelativním substantivům (*Hranicko, Městsko* — vyjádření polohy; *Farářsko, Farsko, Školsko, Špitálsko* — majetkové vztahy), osobním jménům (*Doležalsko*), jménům místním (*Poděbradsko* — pozemek v blízkosti katastru města Poděbrady, *Slánsko* — pole v blízkosti komunikace vedoucí do *Slaného, Kersko* — les v místech, kde zanikla osada *Kře*) i pomístním (*Jizersko*), méně často pak k adjektivům (*Hořensko, Dolensko* k adjektivům *hoření, dolení*).

Podobný případ představuje sufix *-ov*: zatímco v pomístních jménech jsou jeho pomocí utvořeny stovky různých lexikálních jednotek, v apelativní sféře se setkáváme jen s ojedinělými případy jako *venkov* nebo *domov*, které zahrnují i případy, v nichž je ze synchronního hlediska obtížné sufix *-ov* rozpoznat (*krov*), a naopak substantiva,

1 Podrobněji ke slovtvorbě pomístních jmen viz Štěpán (2016).

2 Předmětem našeho zájmu je sufix *-ačka* pojící se s nominálními základy, nikoliv přípona *-čka* připojující se k infinitivnímu kmeni 5. slovesné třídy.

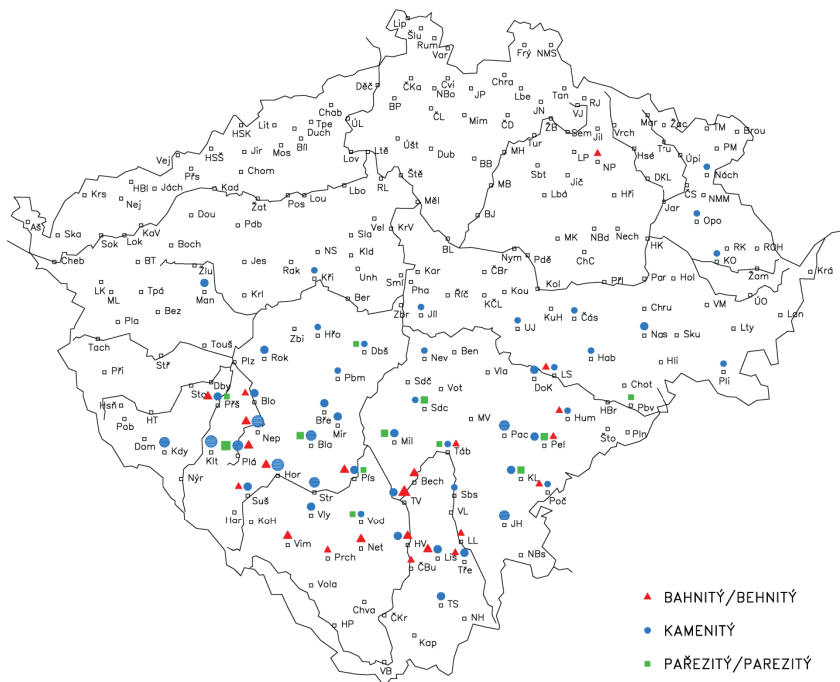
3 K tomu podrobněji viz Štěpán (2010).

4 Zcela ojediněle a naprosto periferně se vyskytuje ve východomoravských nářečích, kde plní funkci sufixu augmentativního. Z. Hlubinková (2010: 67) považuje tento augmentativní sufix *-sko* za variantu přípony *-isko* a konstatuje, že k dispozici jsou pouze tři doklady: *bapsko, ropsko* a *krafsko*.

OPEN
ACCESS

u kterých je chápání zakončení *-ov* jako sufixu až sekundární (*hřbitov* < *břítov* ze staroněmeckého *frīdhof*), dále pak substantiva typu *zapadákov*, *balíkov*, *vystrkov*, *kocourkov*, která byla utvořena analogicky právě až na pozadí toponym.⁵ Pomístní jména se sufixem *-ov* tvoří nejčastěji od osobních jmen (a to rodu mužského: *Janderov*, *Machačov*, *Kozelkov*, *Servácov* i ženského: *Ančov*, *Eleonorov*). Pomístní jména utvořená sufixem *-ov* od apelativních substantiv jsou zpravidla motivována druhem porostu (*Dubov*, *Ořechov*, *Třešňov*) nebo vyjadřují jistou okolnost (*Hladov*, *Nouzov*, *Škandálov*). Poměrně časté je tvoření jmen místních částí a pozemků od slovesného příčestí minulého (*Vystrkalov*, *Rozsypalov*, *Přeplatilov*, *Spořilov*), doloženo je i tvoření od slovesného základu (*Vystrkov*). Vyskytuje se rovněž tvoření pomístních jmen sufixem *-ov* od adjektivních základů (*Bělov*, *Černov*, *Hubenov*).

1.2 Setkáváme se ovšem i s případy sufixů, které lze v apelativní sféře slovní zásoby považovat za centrální, kdežto ve sféře propriální je jejich užití značně omezené, přestože by i zde byly funkční. Kupříkladu sufix *-itý* (zvláště pokud k němu přiřadíme i jeho rozšířenou variantu *-ovitý*) patří v apelativní sféře mezi vysoce produktivní adjektivní sufixy. Může se proto jevit jako poněkud překvapivé, že jeho užití v pomístních jménech na území Čech je teritoriálně omezené: například adjektiva *bahnitý*, *kamenitý* nebo *pařezitý* se vyskytují pouze na části území (viz mapu 1) (Štěpán 2009b).

⁵ Podle J. Šimandla (2016: 441) se sufixem *-ov* „tvoří obecně hanlivé názvy míst [...] (např. *blbákov*, *vidlákov*).

2. HYPOKORISTIKA

Problematikou hypokoristik se u nás dlouhodobě zabývá S. Pastyřík; neopomíná přitom ani problematiku jejich tvoření (srov. např. Pastyřík 2012). Tvoření hypokoristik charakterizuje jako tvoření parasystémové, využívající periferních typů obohacování slovní zásoby. Pokud však připustíme, že i samotná hypokoristika vytvářejí určitý specifický, svébytný subsystém, pak i v jejich rámci můžeme diferencovat slovtvorné prostředky centrální, a naopak prostředky periferní. Mezi periferní prostředky by patřily např. sufixy jako *-áč*, *-our* při tvoření ženských hypokoristik (*Martina* — *Martináč*, *Lenka* — *Leňour*), *-uša* při tvoření hypokoristik mužských (*Pavel* — *Pavluša*) apod.

Za centrální hypokoristické sufixy lze považovat mimo jiné sufixy *-ča* (tento formant patří dnes mezi nejproduktivnější hypokoristické sufixy) a *-da*, užívané k tvoření hypokoristik od jmen mužských i ženských (srov. hypokoristika *Domča* a *Romča* od ženských jmen *Dominika* a *Romana* a zároveň od mužských jmen *Dominik* a *Roman*, dále též např. hypokoristikon *Renda* od mužského i ženského rodného jména *René* a rovněž od ženského jména *Renata/Renáta*). V apelativní sféře jsou naopak sufixy *-ča* a *-da* zcela periferní: sufix *-ča* je užíván k tvoření expresivních výrazů od zkrácených základů, např. *mamča*, *babča*, *prča*, *dovča* (srov. Šimandl 2016: 133), sufix *-da* je pak zcela ojedinělý (srov. formaci *pravda*, dále pak expresivní *strejda*).⁶ Centrální pozici zaujímá v hypokoristickém slovtvorném systému dále např. i sufix *-uška* (srov. četná ženská hypokoristika jako *Petruška*, *Věruška*, *Miluška* apod.). I tento sufix je u apelativ zcela periferní,⁷ vyskytuje se pouze u termínů (srov. *pestruška*, *vakuška*, *vřetenuška*) a expresiv (*dceruška*) (viz Daneš–Dokulil–Kuchař 1967: 768–769).

3. CHRÉMATONYMA

V oblasti chrématonym se setkáváme nejen se specifickými sufixy, které se v apelativní sféře slovní zásoby buď vůbec nevyskytují, nebo jsou zcela periferní (často jde o formanty převzaté z cizích jazyků, např. *-ex*, *-ing* nebo *-ia*), ale i se zvláštními způsoby tvoření,⁸ mezi něž patří mimo jiné tvoření zkratkových slov (např. *Čedok* — *Československá doprání kancelář*, *Karma* — *Karel Macháček*, *Drutěva*–*Družstvo tělesně vadných*, *Hroch* — *housky*, *rohlíky*, *chleba* (srov. Knappová 1995). Jde o velmi produktivní způsob tvoření jmen firem (méně často i výrobků), který je třeba v rámci českého chrématonymického systému považovat za způsob centrální.⁹

6 J. Šimandl jej v přehledu afixů neuvádí.

7 J. Šimandl jej v přehledu afixů neuvádí.

8 O „zvláštních způsobech tvoření slov“ hovoří M. Dokulil (1962: 25).

9 U apelativ je naopak zcela periferní; J. Šimandl (2013: 110) uvádí ojedinělé příklady, které se do češtiny dostaly jako přejímky z ruštiny nebo byly utvořeny podle jejich vzoru (*politruk* < *političeskij rukovoditel'*; *děldop* < *dělnický dopisovatel*).

4. MECHANICKÉ KRÁCENÍ A TVOŘENÍ OD ZKRÁCENÝCH ZÁKLADŮ

Mezi zvláštní slovtvorné způsoby patří podle M. Dokulila (1962: 25) rovněž mechanické krácení. V apelativní sféře jazyka jde o způsoby zcela periferní, omezený na tvoření lexikálních jednotek expresivních (*bratr — brácha, učitelka — úča*; srov. též mechanické krácení typu *bezva* nebo *nashle*, které Dokulil (1962) charakterizuje jako slangové).¹⁰ S tímto slovtvorným způsobem, ke kterému můžeme přičlenit i tvoření od zkrácených základů, se setkáváme jak u chrématonym (např. *REKO* — pojmenování stavební společnosti specializující se na *rekonstrukce*), tak u hypokoristik (zde se ke zkrácenému základu připojuje sufix *-a*: *Naděžda — Nada, Růžena — Růža, Rudolf — Ruda*; patří sem i tvoření od jedné části kompozit: *Vladislav — Vláša; Sláva, Slávek* apod.).

S tvořením od zkrácených propriálních základů se často setkáváme v pomístních jménech.¹¹ Např. pomístní jména *Lbošák, Bražanda, Mnichovka, Malenačka, Kalubina* jsou utvořena od zkrácených místních jmen *Lbosín, Bražec, Mnichovice, Malenovice, Kalubice*; ze zkrácených příjmení *Kadeřábek, Kuchař, Makovský* jsou pak odvozena pomístní jména *Kadeřák, Kuchanda, Makovanda*.

Pokud jde o tvoření od redukovaných propriálních základů, nejproduktivnější je tvoření detoponymických adjektiv pomocí sufixu *-ský*, kterému bylo rovněž věnováno nejvíce pozornosti¹². S tzv. krátkými detoponymickými adjektivy se velmi často setkáváme právě v pomístních jménech, která jsou často nestandardizovaná, nemají oficiální podobu, a proto u nich užití krátkých adjektiv, jež jsou často nejednoznačná a mluvčím ze vzdálenějších oblastí obtížně srozumitelná, není nikterak problematické. Detailní analýzou pomístních jmen bylo zjištěno, že při tvoření detoponymických adjektiv se odsouvají nejen části *-ice, -ín, -any, -ník, -no, -ec, -ov, -ina, -nice, -ves*, o kterých se zmiňují V. Šmilauer (1939: 108) a L. Olivová-Nezbedová (1995b: 310), ale rovněž části *-ky, -ík, -iny, -ce, -ovice, -ětice, -otice, -čice, -ičky, -iště, -ičná, -eč, -čí, -ie* (viz Štěpán 2009a).

Z výše uvedeného vyplývá, že mechanické krácení a tvoření od redukovaných základů patří v propriální sféře slovní zásoby mezi centrální způsoby tvoření, přestože ve sféře apelativní jde o způsoby zcela periferní a silně příznakové.

5. ZÁVĚR

Cílem příspěvku bylo charakterizovat vztahy mezi centrem a periferií apelativ na straně jedné a centrem a periferií proprií na straně druhé. Ukazuje se, že propria vy-

10 J. Šimandl (2013: 109) upozorňuje, že podle V. Šmilauera je mechanické krácení typu *padésát > pade* slangové a argotické; konstatuje však, že podobné (a další) případy „bychom dnešními očima tak nízko nezařadili“. Autor se zabývá přejímáním mechanických zkrácenin, případně jejich paralelním vznikem ve více jazycích, např. *info, narko, porno, sono* (Šimandl 2013: 109–110).

11 K tomu podrobněji viz Štěpán 2007.

12 Srov. zejména Bartoš 1886; Stopěpuntík 1923; Zubatý 1924; Šmilauer 1956; Fic 1983; Olivová-Nezbedová 1995a, 1995b; Hlubinková 2005; Kloferová ml. 2008.

tvářejí na slovotvorné rovině specifický a relativně autonomní (sub)systém, který má své vlastní centrum a periferii. Celá řada slovotvorných prostředků (zpravidla sufixů), které jsou u apelatīv zcela periferní (nebo se u nich dokonce nevyskytují vůbec), zaujímá ve slovotvorném systému proprii centrální pozici; platí to jak o anikonymech, tak o hypokoristikách. V chrématonymech (konkrétně byla pozornost věnována zejména názvům firem) patří mezi centrální slovotvorné způsoby tvoření zkratkových pojmenování typu *HROCH* (housky, rohlíky, chleba). Setkáváme se u nich i s mechanickým krácením (*rekonstrukce — REKO*). S odvozováním od částí jmen a od zkrácených základů se setkáváme jak u hypokoristik (*Naděžda — Nada, Rudolf — Ruda, Vladislav — Slávek, Miloslava — Miluška*), tak u pomístních jmen (*Malenačka* z místního jména *Malenovice*).

BIBLIOGRAFIE:

- Bartoš, F. (1886): *Dialektologie moravská I*. Brno: Matice moravská.
- Čermák, F. (2016): Centrum a periferie, in: Karlík, P. — Nekula, M. — Pleskalová, J. (eds.): *Nový encyklopedický slovník češtiny*, Praha: NLN, s. 188.
- Daneš, F. — Dokulil, M. — Kuchař, J. (1967): *Tvoření slov v češtině 2. Odvozování podstatných jmen*. Praha: Academia.
- Dokulil, M. (1962): *Tvoření slov v češtině I. Teorie odvozování slov*. Praha: ČSAV.
- Fic, K. (1983): Tvoření detoponymických adjektiv v nářečích na Moravě, in: Hubáček, J. (ed.), *Onomastika jako společenská věda. Sborník příspěvků z 1. československé onomastické konference. Sborník prací pedagogické fakulty v Ostravě. Acta facultatis paedagogicae Ostraviensis*, řada D–19, Praha: SPN, s. 211–214.
- Hlubinková, Z. (2005): Poznámka k tvoření detoponymických adjektiv v českých nářečích, *Acta onomastica* 46, s. 51–54.
- Hlubinková, Z. (2010): *Tvoření slov ve východomoravských nářečích*. Brno: Masarykova univerzita.
- Kloferová, S. ml. (2008): Adjektiva v názvech komunikací na Moravě a ve Slezsku motivovaná směrem komunikace, in: Křístek, M. (ed.), *Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. Studia minorae Facultatis Philosophicae Universitatis Brunensis A56 — Linguistica Brunensia*, Brno: Masarykova univerzita, s. 161–169.
- Knappová, M. (1995): Obchodní jméno jako fenomén onomaziologický a sociologický, *Slovo a slovesnost* 56. 4, s. 276–284.
- Olivová-Nezbedová, L. (1995a): Pomístní jména v Čechách vzniklá ze jmen vlastních odvozováním příponami, in: Olivová-Nezbedová, L. a kol. (eds.), *Pomístní jména v Čechách. O čem vypovídají jména polí, luk, lesů, hor, vod a cest*, Praha: Academia, s. 52–80.
- Olivová-Nezbedová, L. (1995b): Cesty v Čechách a jejich vlastní jména, in: Olivová-Nezbedová, L. a kol. (eds.), *Pomístní jména v Čechách. O čem vypovídají jména polí, luk, lesů, hor, vod a cest*, Praha: Academia, s. 304–332.
- Pastyřík, S. (2012): Obohacování hypokoristického parasystému rodných jmen v češtině, in: Ološtiak, M. (ed.), *Jednotlivé a všeobecné v onomastice. 18. slovenská onomastická konferencia*, Prešov: Filozofická fakulta, Prešovská univerzita v Prešove.
- Pleskalová, J. (1998): *Tvoření nejstarších českých osobních jmen*. Brno: Masarykova univerzita.
- Pleskalová, J. (2000): O tzv. parasystému, in: Večerka, R. a kol. (eds.), *Sborník prací filozofické fakulty brněnské univerzity. Linguistica Brunensia. Řada jazykovědná A 48*, Brno: Filozofická fakulta, Masarykova univerzita, s. 41–46.
- Pleskalová, J. (2016): Parasystém, in: Karlík, P. — Nekula, M. — Pleskalová, J. (eds.), *Nový encyklopedický slovník češtiny*, Praha: NLN, s. 1290–1291.

- Slavičková, E. (1975): *Retrográdní morfematický slovník češtiny*. Praha: Academia.
- Stopěpuntík, K. (1923): *1. Moravská zem a moravská řeč. 2. Republika před svatým Petrem*. Brno: Nový lid.
- Šimandl, J. (2013): Mechanické krácení a mechanické skládání; blending, in: Blagoeva, D. — Kolkovska, S. — Lišková, M. (eds.), *Problemi na neologijata v slavjanski teezici. Sofija: Akademično izdatelstvo „Prof. Marin Drinov“*, s. 109–118.
- Šimandl, J. (2016) (ed.): *Slovník afixů užívaných v češtině*. Praha: Karolinum.
- Šlosar, D. (1994): Substantivní kompozita typu V-(K)-S v češtině, *Naše řeč* 77. 3, s. 147–152.
- Šmilauer, V. (1939): Přídavná jména na -ský, *Naše řeč* 23. 4–5, s. 99–114.
- Šmilauer, V. (1956): Tvoření přídavných jmen na -ský ze jmen zeměpisných, *Naše řeč* 39. 7–8, s. 187–214.
- Šrámek, R. (1999): *Úvod do obecné onomastiky*. Brno: Masarykova univerzita.
- Štěpán, P. (2007): Sufixální tvoření pomístních jmen od redukováných propriálních základů, in: Považaj, M. — Žigo, P. (eds.), *Súradnice súčasnej onomastiky. Zborník materiálov zo 16. slovenskej onomastickej konferencie*, Bratislava: Veda, s. 169–176.
- Štěpán, P. (2009a): K problematice tvoření detoponymických adjektiv (na základě materiálu pomístních jmen z území Čech), *Naše řeč* 92. 4, s. 196–212.
- Štěpán, P. (2009b): Adjektiva utvořená t-ovými příponami v pomístních jménech v Čechách, *Acta onomastica* 50, s. 176–188.
- Štěpán, P. (2010): Suffixy -čka a -ačka v pomístních jménech v Čechách, *Acta onomastica* 51, s. 556–572.
- Štěpán, P. (2016): *Pomístní jména v Čechách z pohledu slovo tvorného*. Praha: Academia.
- Zubatý, J. (1924): Kuba Stopěpuntík: 1. Moravská zem a moravská řeč. 2. Republika před svatým Petrem. V Brně 1923, *Naše řeč* 8. 4, s. 148–153.